

God,
roep je nog ? Roep je wel ?
Hoe kan ik het horen ? Of voelen ?
Hoe maak je je kenbaar?

Ja, je doet het.
Ik hoor en zie het in je getuigen.
Zij hebben jouw stem gehoord.
En ze zijn erop ingegaan.
Ze zijn jouw stem.

Het heeft hun leven veranderd.
Soms onvoorspelbaar.
Onverklaarbaar,
vooral voor henzelf.
Maar ze hebben
de sprong gewaagd.

Ze hebben zich
met hun plaats verzoend,
de plaats door jou gegeven.
Ze konden er geen betere vinden.
Hun plaats om te beminnen
– jou en de medemens.

Ze hebben het avontuur van de
Geest aangedurfd.
En op die manier tonen ze ons
wie Jezus is.
Ze zeggen met hun leven
wat Jezus durft vragen.
De enige die dat kan,
die dat mag.

Door ja te zeggen
hebben ze ook het leven
van anderen veranderd.

Door hun getuigenis.
Door hun ja-woord.
Door die vorm van arm zijn
– maar ook rijk zijn.
Want nu zijn ze zichzelf,
meer dan ooit.
En toch geen slaaf van zichzelf,
want helemaal gegeven.

Je blijft roepen, o God.
Open ons hart en onze ogen.
En onze oren.
De mensheid heeft jou nodig.
De mensheid heeft ons nodig.

Dank voor hen
die zich geroepen weten.
Dank voor hen
die zoekend trouw blijven.
Sta hen bij van dag tot dag.

Geef het licht dat we nodig
hebben voor de volgende stap.
Niets meer
dan de volgende stap.
Tot het uur
van de roeping gekomen is.
Jouw uur.
Ons uur.
Het uur dat een leven duurt,
en een leven vult,
en leven geeft.
Jouw leven.

*Lode Van Hecke, OCSO
Bisschop van Gent (België)*

